Aº. 1807. Nº. 274.

KONINKLIJKE COURANT.

Dingsdag den 10 November.

De Akten van het Gouvernement en van de Geconstitueërde Magten, in de Koninklijke Courant geplaatst, zijn officiëel.

NB. Alle Brieven, Stukken, Pakketten, Advertentiën, Gelden, enz., aan deze Courant gerigt, moeten *franco* of *vrachtvrij* toegezonden worden, onder het adres aan *den Directeur der Koninklijke Courant, in den Haag.*

H O L L A N D.

Den Haag *den 9 November.*

ONDER de Plans ter herbouwing van de vernielde Wijk der Stad Leyden, bij het Gouvernement ingekomen, heeft Zijne Majesteit goedgekeurd dat, waarvan gebleken zijn de vervaardigers te wezen de Heeren *Westenhout*, *Thibault* en *van der Hart*, aan welken ook dienvolgens de uitgeloofde prijs van Duizend Guldens is toegewezen.

N O O R W E G E N.

Christiaansand *den 28 September.*

De onderneming der Engelschen, tegen onze haven en het Deensche Linie-schip in dezelve, is al te schandelijk voor den Vijand en al te vereerend voor onze dappere Zeelieden uitgevallen, dan dat het niet geoorloofd zou zijn, daarop nogmaals terugtekomen. Zie hier een omstandiger verhaal van dezelve, dan tot nog publiek geworden was:

Het Eskader van *Stafford* had, sedert deszelfs vertrek van Flekkeroe, onophoudelijk in onze wateren blijven kruissen, en zich bijna dagelijks in het gezigt der kusten vertoond. Den 22, dat is drie dagen na het verbranden van het Fort, zond het zijnen Kotter-Brik, om in onze nabuurschap te loeren, waarschijnlijk met oogmerk, om zich van den goeden uitslag dier fraaije verrigting te verzekeren. Den 23, ten 5 uren des avonds, verscheen het eskader zelf, hetwelk reeds met een Linieschip vermeerderd was, op de groote Reede, en vertoonde het voorkomen, van te Flekkeroe te willen binnenloopen; doch kort daarna stak het weder in volle Zee. De avond begon te vallen; dikke wolken trokken in het Westen zaam; de wind weifelde en stak meer en meer op; alles verkondigde een stormachtigen nacht, en, daar de vuurbaken langs deze gevaarlijke kusten uitgebluscht waren, zocht *Stafford* zijne veiligheid in eenen snellen aftogt.

Het weder was afschuwelijk tot op den 26. Gister, den 27, werd het Vijandelijk Eskader, vier zeilen sterk, aan den gezigt-einder bespeurd. Ten tien uren zeilde het reeds de rotsen en eilandjes om, die buiten de groote Reede liggen. Des middags zag het men duidelijk, regtstreeks den Oostelijken mond inzeilende. De *Spencer* van 80 stukken, een uitmuntend wel bezeild Schip, was vooruit. Het Fregat en de Kotter-Brik volgden, doch van verre. Het ander Engelsch Linieschip, de *Texel*, was, in den Westermond, naar Flekkeroe gezeild, en een van deszelfs Sloepen, als Parlementair afgezonden, was, omstreeks elf uur, op de kleine Wester-Reede aangekomen; doch een Kanonschoot, uit de *Prins Christiaan Frederik* gelost, waarschuwde haar niet nader te komen. Vervolgens voer eene Deensche Sloep, insgelijks als Parlementair, de Vijandelijke te gemoet, welke laatste weder terugvoer, zoodra de wederzijdsche Officiers met elkander gesproken hadden.

Ondertusschen naderde de *Spencer*, onder klein zeil, steeds meer en meer, aan de Oostzijde. Het was vier uren in den achtermiddag: uit zijne marssen kon de Vijand alle de bewegingen in de Haven gadeslaan. De gunstigst mogelijke wind veroorloofde hem, om, naar willekeur, of te naderen, of zich te verwijderen. Reeds zeilde hij links langs het Eiland Odderoe, 't welk bijna aan de Stad raakt; hebbende beide de reijen zijner geschuts-poorten open, zijn kanon gerigt, en schijnende de Citadel te bedreigen; doch als nog was hij buiten het bereik der Batterijen. Eensklaps ontdekt hij vier groote Kanonneersloepen in hinderlaag achter eene rots, en vervolgens, vóór zich, eene vlottende Batterij. Oogenblikkelijk lost hij eenige kogels op de Sloepen, die 's Vijands vuur beantwoorden, doch zonder vrucht aan wederzijde. Daarna zond hij eenen kogel op de Citadel af, doch deze zweeg, en verwaardigde zich niet te antwoorden. Men wil den Vijand nader bij hebben. Ditmaal vertoonde alles eene goede houding; elk was op zijn' post, zonder dat zelfs de alarmtrom geroerd was; men scheen deze Engelsche snoeverij te verachten. *Stafford* kon, door zijnen Parlementair van den 14, wel berigt hebben van de maatregelen ter verdediging der Vesting aan de Westzijde, alwaar men in staat was om hem naar behooren te ontvangen; maar hij had geene kennis van die, aan de Oostzijde genomen, en, naar het scheen, wilde hij die zelf opnemen. Hij moet dezelven geducht genoeg gevonden hebben, daar hij terstond, zonder een schot meer te doen, omkeerde.

Terwijl hij afhield, was het Linie-schip, dat hij naar Flekkeroe gezonden had, onder zeil, om zich bij hem te voegen. Dit laatste werd, op deszelfs vaart voorbij Odderoe, insgelijks beschoten door drie andere groote Sloepen, die ten westen van het Eiland geposteerd waren, als ook door eene Land-Batterij, onlangs aldaar opgeworpen. Eindelijk vereenigden zich de zeven Sloepen aan de Zuidpunt van Odderoe, en vervolgden, onder een gedurig schieten, den vijand op zijnen aftogt, tot tien uren des avonds. Het herhaald *hoezee!* der Sloepen, bij hunne terugkomst, verkondigden ons, dat zij allen in goeden staat weder keerden, offschoon zij in zee drie volle lagen van den *Texel*, bij welken zij het naast bij waren, doorstaan hadden. Doch zoo hij hun al geene schade gedaan had, hadden ook zij 'er hem geene toegebragt. Men was te ver van elkander, dan dat de schoten getroffen zouden hebben.

Men moet opmerken, dat de Kanonneersloepen den 23 van Friedrichswärn tusschen de rotsen waren aangekomen, zonder dat de vijand daarvan de minste kennis kon bekomen hebben; dienzelfden dag kwamen van Christiania zes wagens met Granaten en andere ammunitie. Men gevoelt hier thans meer dan ooit het nut van soortgelijke Vaartuigen. Indien men die vroeger gehad had, zou de vijand niet gewaagd hebben, om, met zijne barkassen alléén, de ingang der Haven aftesnijden; doch deze hoon is eenigermate hersteld. Bevelen zijn gegeven, ter aanbouw van een dertigtal dier Sloepen in het Departement van Christiaansand, en de zorg hier voor is opgedragen aan een Zee-Officier der Genie. Daarenboven zullen Batterijën opgerigt worden op eenigen der Eilandjes, die onze voorste linie van verdediging omzomen.

De dappere aanval der Kanonneer-Sloepen heeft alhier den volksmoed, die door de treurige tijdingen uit Koppenhagen neêrgeslagen was, merkelijk doen herleven; en niets zal dien beter staande houden, dan de vervulling der verwachting, om, vóór het eind van October, onze krachten vermeerderd te zien met een goed getal Kanonneer-Sloepen. Men moet ondenstellen, dat *Stafford*, die zelfs niet vermoeden kon, dat te Christiaansand gewapende Sloepen aanwezig waren, daar hij de eerstemaal met zijne Barkassen bijna alles gedaan had, wat hij verkoos, thans in zijne eerste verwondering gedacht zal hebben, dat men slechts een gedeelte dier Sloepen tegen hem gebruikte, ten einde onze sterkte niet te verraden; iets, het geen hem in het eerst verbaasd, en vervolgens bewogen zal hebben, om de volle Zee te kiezen.

Ongetwijfeld zullen de Engelsche Ministeriëele Papieren weldra van den lof dier Bevelhebbers, en van het verhaal zijner roemruchtige daden in Noorwegen, weergalmen. Maar, in den grond, wat heeft hij gedaan? Eene ware staatkundige dwaasheid: want, met het Kasteel van Flekkeroe in brand te steken, heeft hij, als het ware, met eigen handen de sterkte en tegenwoordige verdeedigings-middelen van Christiaansand vermeerderd; hij heeft gedaan, het geen wij reeds lang hadden behooren te doen. Hij heeft ons den arbeid bespaard, dit is alles. Indien hij daarentegen het Fort bezet, met geschut, een honderdtal manschap, en ammunitie en levensmiddelen, slechts voor ettelijke maanden voorzien had, zou hij de Stad Christiaansand onder zijn bedwang gehouden hebben; ook was dit, het geen men hier het meeste vreesde.

Voor het overige hebben de verbranding van Flekkeroe, die van Koppenhagen, de wegvoering der Deensche Vloot, en alle de overige afschuwelijkheden, sedert den 2 April 1800 tot heden door de Engelschen in Denemarken en Noorwegen gepleegd, in deze landen tegen hun een haat doen geboren worden, die het tegenwoordig geslacht zal overleven. Het puin van Flekkeroe's Kasteel, te midden onzer brandingen verspreid, zal een gedenkteeken blijven, het welk voor altoos hun eerloos gedrag in de Noordsche wateren zal herinneren, en langs hetwelk eenmaal geen eerlijk Zeeman hunner Natie zal kunnen voorbij varen, zonder van schaamte te blozen.

Het oogmerk der zending van den jongsten Engelschen Parlementair is nog niet officiëel bekend. Ondertusschen verzekert men, dat hij niets minder vorderde, dan dat men aan *Stafford* het Linieschip *Prins Christiaan Frederik* zou overleveren, als makende een gedeelte uit der Deensche Vloot; dat men zich niet verzetten zoude tegen de ontscheping der troepen, welken hij aan boord had, ten einde hun eenige dagen rust te doen genieten, en dat men zijn eskader alle de verversschingen verschaffen zou, welken het noodig had. Men voegt 'er bij, dat hij daarenboven, tot zijne veiligheid, *wenschte* in bezit der Citadel gesteld te worden; doch dit alles is niet geloofbaar. Al ware zijn eskader driemaal sterker geweest, had hij zijne vorderingen niet verder kunnen drijven.

[Men weet dat, sedert, de beide Deensche Linieschepen in Noorwegen zich behouden te Friedrichswärn vereenigd hebben. Kort na derzelver aankomst zegt men, dat een Engelsch Officier op de naburige Zweedsche grenzen bemerkt is. Met elken dag geraakt Noorwegen in eenen beteren staat van verdediging. In de Gouvernements-Stad Christiania is, onder anderen, een vrijwillig Artillerie-Corps opgerigt.]

D E N E M A R K E N.

Odenzee *den 28 October.*

Onlangs heeft de Courant dezer Stad een uitwerksel medegedeeld uit de beruchte Verklaring des Konings van Engeland, en hetzelve verzeld doen gaan door aanmerkingen, welken de vaderlandsliefde der Schrijvers, en de verontwaardiging tegen onze laaghartigen Vijand, hun inboezemde. Thans is de volledige en woordelijke inhoud dier Verklaring op de navolgende wijze publiek gemaakt:

„ Het gedrag van het Engelsch Gouvernement jegens Denemar-

ken heeft de verbazing en verontwaardiging van Europa verwekt. Men was onkundig, wat het doel van zulk eenen aanslag zijn kon; te vergeefs zocht men het in de ſtukken, uitgevaardigd door de Generaals, die de Britſche Krijgsmagt in Seeland kommandeerden. Deze Stukken behelsden niets, hetwelk de nieuwsgierigheid ten dezen aanzien voldoen kon. Ondertusſchen geloofde men, dat een geheim en hoogstgewigtig oogmerk het Engelsch Gouvernement gedreven had tot deze zoo hatelijke daad, en die juist, om dat zij hatelijk was, niet onderſteld kon worden, zonder eenig doel geſchied te zijn."

„ Eindelijk heeft het Kabinet van St. James, door eene officieele verklaring, alle gisſingen doen ophouden. Het opent de oogen aan alle de Volken van het Vaste Land, en aan het Engelsch Volk zelf, 't welk ongetwijfeld niet onderſtelde, dat deszelfs Gouvernement het aan de verfoeijing van Europa overgaf, zo der dat daar uit eenig voordeel voor hetzelve ontſpruiten kon. De Verklaring, welke wij zullen mededeelen, zal voor altoos een ſchandvlek voor deszelfs opſtellers zijn, en hunne onbekwaamheid en kwade trouw voor de nakomelingſchap in het helderst daglicht ſtellen. Zie hier hoe zij zich uitdrukken:

„ Zijne Maj. is aan zich zelven en aan Europa verſchuldigd, op eene rondborſtige wijze de drangredenen openteleggen, die deszelfs jongſte verrigtingen in de Oost-Zee aan hem voorgeſchreven hebben. (1)"

„ Z. M. had deze openlegging uitgeſteld, om dat hij de hoop had, met het Hof van Denemarken eene wenſchelijker ſchikking te ſluiten; eene ſchikking, voor welke Z. M. genegen was de grootſte opöfferingen te doen, en welke hij nimmer, zelfs na den aanvang der Vijandelijkheden, heeft uit het oog verloren. (2)"

„ Ten diepſte bedroefd, van de hoop te hebben zien verdwijnen, welke hij gekoesterd had, vindt Z. M. nogtans redenen van vertroosting in de gedachten, dat van zijnen kant alles gedaan is, om de zaken tot eene andere uitkomst te brengen. En, terwijl hij de wreede noodzakelijkheid betreurt, die hem gedwongen heeft tot daden van Vijandelijkheid over te gaan, tegen eene Natie, met welke men levendig wenſchen moest banden van gemeen belang en van Alliantie zaamteknoopen, is Z. M. overtuigt, dat zijn gedrag in de oogen van Europa en van de wereld geregtvaardigd zal worden, door de dringende en onvermijdelijke pligt, om in tijds voor de veiligheid van zijn volk te zorgen. (3)"

„ Z. M. was op de ſtelligſte wijze onderrigt van het voornemen, 't welk het tegenwoordig hoofd van Frankryk gevat had, om met eene krijgsmagt het grondgebied van Holſtein te bezetten, ten einde daar door voor Groot-Britanniën de gewone kanalen van gemeenſchap met het Vaste Land te ſluiten, het Hof van Denemarken overtehalen of te dwingen, om ingslijks den doortogt van den Sond voor den Engelſchen Handel en Scheepvaart te ſluiten, en zich alzoo van de Deenſche Scheepsmagt te verzekeren, om landingen op het Britſche grondgebied te doen. (4)"

„ Overtuigd van de echtheid der bronnen, waar uit deze tijding geput is, zag Z. M. haar meer en meer bevestigen door de bekende en herhaalde verklaringen des Vijands, door de nog onlangs gebeurde bezetting der Steden en Landen van andere Neutrale Staten, als ook door de gemaakte aanſtalten, om eene Vijandelijke krijgsmagt aan de grenzen van het continentale grondgebied zijner Deenſche Majeſteit te verzamelen. In weerwil dezer berigten, zou Z. M. zich gaarne onthouden hebben, dien ten gevolge te handelen, ware het niet, dat 's Vijands ontwerp, voor het oog der geheele wereld openbaar geworden, de noodzakelijkheid om toevlugt tot de wapenen te nemen alömme had aan den dag gelegd. (5)"

„ Z. M. is echter tot dat uiterſte niet gekomen, zoo lang het dringende van het gevaar in twijfel getrokken kon worden, en men de hoop behield, dat Denemarken de middelen of den wil zou hebben, om weerſtand te bieden; doch Z. M. kon niet vergeten, dat toen, in den jongſten oorlog, Denemarken aan eene Vijandige verbintenis tegen Groot-Brittanniën deel nam, de beweegredenen, door dat Hof opgegeven, om de onvergeeflijke ſchending eener door Z. M. onafgebroken geëerbiedigde neutraliteit te regtvaardigen, gegrond waren op de onmogelijkheid, om zich tegen de magt van eenen vreemden invloed te verzetten, en de bedreigingen eener gedachte en naburige Mogendheid te trotſeeren. Dezen trap van invloed, die Denemarken beſluiten deed, de ſtellige en plegtige verbintenisſen, welken het ſlechts zes maanden te voren had aangegaan, te verbreken, kon Z. M. zich niet onthouden te vergelijken met den nieuwen trap van kracht, dien Frankryk aan hetzelfde ſtelſel van verſchikking kon bijzetten, na Koningrijken ten onder gebragt, en de bevolking van verſcheidene Natiën onder zijne vanen verzameld te hebben. (6)"

---

(1) Ongetwijfeld vervult de Souverein, die eene edelmoedige ziel bezit, eene pligt, wier betrachting hem aangenaam zijn moet, wanneer hij zijn volk verſlag doet van de ondernemingen, welken hij voor deszelfs voorſpoed en roem gevormd heeft; maar, dat een Monarch niet vreest openlijk de beweegredenen eener ſchanddaad op te geven, en dat hij 'er trotsch op is, haar begaan te hebben, zie daar iets, waarvan men vruchteloos een ander voorbeeld zou zoeken.

(2) Wreede beſpotting! welke zijn dan *de groote opöfferingen*, die Z. Britſche Maj. genegen was, aan Denemarken te doen. Het vorderde, dat twintig Linieſchepen, die in de haven van Koppenhagen lagen, de Stad en het Kaſteel, overgeleverd zouden worden; en, door eene waarlijk edelmoedige opöffering, bewilligde het de Deenſche Vloot bij den Vrede terugtegeven. Maar weet men niet, dat het Engelsch Ministerie het dienſtige en noodzakelijke van een altoosdurenden Oorlog, als een grondbeginſel heeft aangenomen? zich dus te verbinden, om de Vloot bij den Vrede terugtegeven, was voor het Engelsch Gouvernement zich te beloven die nimmer terug te geven. En, welke *ſchikkingen* konden *wenſchelijk* voor Denemarken zijn? Wat kon het vernemen van die veracht-elijke Kooplieden, die gewoon zijn met het geluk en het bloed der Natiën handel te drijven? Kon al het verëenigd Goud der Indiën, kon het geheele Kapitaal zelf van Engelands onafmetelijke ſchuld, eene vergoeding opleveren voor de ſmet, die de eer van Denemarkens Kroon, de waardigheid, de onafhankelijkheid der Deenſche Natie ontving? Deze hoon kan alleen in Engelsch bloed worden uitgewischt. Door Engelsch Goud betaald zou hij onuitwischbaar geweest zijn; de ongelukkige Natie, die haar gedeeld hsd, zou die waardigheid, die onafhankelijkheid, die eer, nimmer hebben zien herleven; zij zou onherſtelbaar verlorën en onëerd geweest zijn.

(3) Hoe kan men aldus alle begrippen van *regt* en *onregt* uitwisſchen, en ſtoutelijk, in plaats dier eeuwige grondſlagen van de wet der Volken, beginſelen ſtellen, die alle beſchaving het onderst boven keeren? Al wat voor het Engelsch Gouvernement voordeelig is, wordt billijk in deszelfs oogen. De onbehendige opſtellers dier verklaring onderſtellen zelfs niet, dat men de twijfel kan opwerpen, of het geen onregtmatig is immer voor eene Natie voordeelig kon worden; daarin verre verſchillend van de Athenië zers, die een voorſlag van *Themistocles* verwierpen, om dat *Aristides* verklaarde, dat het wel is waar nuttig zijn kon dien aantenemen, dat hij zelfs noodzakelijk voor Athene's veiligheid, maar dat hij onregtmatig was.

(4) Waarom noemt het Londensch Kabinet de bronnen niet, waaruit het die berigten geput heeft, die het zegt zoo ſtellig te zijn? De reden hiervan is zeer eenvoudig: zij is, dat het Londensch Kabinet geene derhande berigten ten dezen aanzien ontvangen heeft. 'Er heeft geene tweeſpraak, geene onderhandeling, geen Traktaat tuſchen Frankryk en Denemarken plaats gehad. De Keizer der Franſchen heeft het voornemen niet kunnen hebben, om Denemarken den Oorlog aantedoen: hij kon zulks niet, om dat het onregtmatig geweest zou zijn, en om dat hij al te groot, al te verligt is, om niet te weten, dat het eerſte grondbeginſel eener wijze ſtaatkunde regtvaardigheid is. Dus is het niet dat de Oligarchiſche duisterlingen denken, die Engelands zaken beſturen. Maar, hoe is het mogelijk, dat zij niet gezien hebben, dat een Oorlog van Frankryk tegen Denemarken, voor den Keizer der Franſchen ſchandelijk was. Indien hij Denemarken had aangetast, zou hij het in Engelands armen gedreven; en aan zijnen vijand de heerſchappij over den Sond gegeven hebben: ongetwijfeld zou hij zich, en zelfs zonder moeite, van Holſtein en van Funnen meester gemaakt hebben; doch de Deenſche Armee, naar hare eigene Eilanden geweken, door hare eigene Vloten en door die van Engeland gedekt, zou weldra voor allen aanval bevrijdigd geweest zijn. Dus zou de eenige vrucht van eenen onbilliken aanval geweest zijn, Denemarken te dwingen eene gemeene zaak met Zweden en Engeland te maken. Indien al, de Engelſche Ministers verkeerd redeneeren, behoorden zij ten minſten te weten, dat de Keizer der Franſchen een beter *Logicus* is dan zij. Een ander nog vermogender beweegreden heeft hen moeten ontſnappen. Onbekwaam, om haar te gevoelen, is het niet te verwonderen, dat zij die niet gevaden hebben. De aanval op Denemarken zou eene openbare onregtmatigheid geweest, zij zou in het oog der nakomelingſchap een vlek op Keizer *Napoleon* geworden zijn, en het gevoelen der nakomelingſchap is voor dien grooten Souverein niet onverſchillig.

De banden van allerleijën aard, die den Keizer van Rusland aan Denemarken verbinden, zijn bij geheel Europa bekend. Denemarken aanvaarden ware dus het Traktaat van Tilſit ſchanden, ware dien Oorlog wedder beginnen, de te Friedland verövérde voordeelen verliezen, 's Vijands magt met 40,000 Deenen en met Europa's geheele verontwaardiging vermeerderen. De Tilſitter Vrede zou dus voor Denemarken eene garantie hebben opgeleverd, indien het noodig gehad had elders garantie te zoeken, dan in de neutraliteit en in het wijs gedrag van zijn Gouvernement.

Maar, zullen misſchien de Engelſche Ministers zeggen, een verbond tegen Engeland was te Tilſit vastgeſteld, en Denemarken moest daar van een gedeelte uitmaken. Dit voorgeven, het geen even belagchelijk als de overigen zijn zou, wordt door de uitkomst valſch verklaard. Het zou aan Engeland alleen de ſchande overgelaten hebben, die onmisbaar een Gouvernement moet treffen, hetwelk aanhoudend zijn gedrag op vermoedens en valſche onderſtellingen regelt; eene gewoonte, die het kenmerk te eens is van zwakheid en van dwinglandij. Indien ondertusſchen Engeland zich door valſche berigten had laten misleiden, zou het onmisbaar aan Rusland den Oorlog verklaard, deszelfs Schepen geconfiskeerd, deszelfs Vloten aangegrepen hebben; het heeft zulks niet gedaan; dus heeft het dit vermoeden niet gekoesterd. Wel is waar, dat het Britsch Gouvernement ſtout genoeg om eene zwakke Natie van den tweeden rang te beſtrijden, 'er geene vermogende van den eerſten rang zou durven aangrijpen. Wat 'er ook van zij, deszelfs geheel gedrag beſtaat uit verkeerde berekening en tegenſtrijdigheid. Het vreesde, dat de Sond voor Engeland geſloten mogt worden, en heeft deze dwaze expeditie bedacht, wier eenige zekere uitſlag zijn moest, deszelfs vrees te bewaarheden.

(5) Het is valſch, dat de Franſche Armee, die voor Holſtein ſtond, verſterkingen ontvangen hebbe; het is niet minder valſch, dat deze Armee tegen Holſtein gebruikt moest worden. Wie toch kon haar zulks belet hebben? Zij heeft het niet gedaan; dus heeft zij het niet willen doen! Het is om Denemarken aantesporen, deszelfs troepen naar die Provintie aftezenden, en daar door Koppenhagen te ontblooten, dat de Engelſchen zulke gerugten verſpreid hebben. Deze Franſche Armee was van den beginne aan beſtemd, om zich tegen eene landing te verzetten, welke op dat punt was aangekondigd; doch, in plaats van zich bloot te ſtellen, om eene Franſche Armee te beſtrijden, heeft de Britsene Krijgsmagt minder gevaarlijk geoordeeld eene Mogendheid, hare Bondgenoote, in een verdedigingloozen ſtaat van achteren aantevallen; eene Stad zonder garnizoen, te bombardeeren; de woningen van eenige vreedzame burgers in brand te ſteken; vrouwen, kinderen en grijsaards te verpletteren, en met eenige nieuwe ijſelijkheden de geſchiedenis der vermaarde euveldaden te vermeerderen; eene geſchiedenis, in welke het Gouvernement van Groot-Brittanniën zoo vele en zoo afſchuwelijke bladzijden geleverd heeft.

Hoe belagchelijk is het niet de Engelſche regering te hooren zeggen, dat het voor haar noodzakelijk was hare toevlugt tot de wapenen te nemen! Even als ware zij niet de aanvaller, even als deed zij iets anders, dan pogingen aantewenden, om den oorlog te verlengen! En, tegen wien moet Engeland te wapen vliegen? Is het tegen een vijand? Neen, het is altoos gereed, de neutralen, de zwakken, zijne eigene bondgenooten te beſtrijden.

(6) Ziedaar dan de ware oorzaak van den aanſlag der regering tegen Seeland! En zij durft zulks voor het oog van Europa erkennen! Het was niet tegen Frankryk, dat zij zich van Koppenhagen en van de Vloot wilde meester maken, dat die aanſlag gerigt was; het was tegen Denemarken; het was om die Mogendheid te ſtraffen, dat zij eenmaal de oogen voor de ware belangen van het Noorden geopend, dat zij voormaals aan eene vijandige verbintenis tegen Groot-Brittanniën deel genomen had. Waarom zegt het Britsch Gouvernement niet ook, dat de Deenen in de middel-eeuwen de Britten onderworpen hebbende, het eindelijk dien hoon heeft willen wreken? Het eene voorwendſel zou niet belagchelijker dan het ander zijn. Het Engelsch Gouvernement erkent dan, dat het Denemarken is, 't welk het heeft willen aantasten; het heeft zelfs bewijzen, dat het doel zijner eerlooze expeditie niet was Frankryk te beletten, zich van Denemarken meester te maken.

Aangedreven door dezen geest van wraak, welke het opzettelijk laat doorſtralen, om alles te verſchrikken, dat zich niet ſlaafs wil onderwerpen, heeft Engeland zijne gewone trouwloosheid gebezigd. Terwijl de Engelſche Vloot naar Koppenhagen onder zeil was, en aldaar de ongehoorſte

„ Was het gevaar zeker, het was niet minder dringend. Reeds verzamelde de Armee, tot den inval in Holstein bestemd, zich op het neutrale grondgebied van Hamburg, en, Holstein eens bezet zijnde, stond het Eiland Seeland ter genade van Frankryk, en de Deensche Scheepsmagt ter beschikking dier Mogendheid. (7)"

„ Een Engelsch Eskader zou, wel is waar, in de Oost-Zee hebben kunnen doordriagen, en voor eenen tijd de bewegingen der Deensche Schepen beletten; doch het wintergetijde zou weldra deze voorzorg nutteloos gemaakt hebben: het Eskader Zijner Majesteit, gedwongen deszelfs standplaats te verlaten, zou de Franschen in rust de middelen van aanval tegen Zijner Majesteits grondgebied hebben laten opëenstapelen."

„ Door deze omstandigheden gedwongen om voor eigen veiligheid te zorgen, vroeg Z. M. het eenigst onderpand, hetwelk hem dezelve kon waarborgen, te weten, het kortstondig bezit dier Vloot, die Frankryk bewoog, Denemarken aantedrijven, om aan Engeland den Oorlog te verklaren. Deze vordering doende, bood Z. M. tevens alle de voorwaarden aan, die het Hof van Denemarken konden doen gevoelen, hoe volkomen eene zulke schikking met deszelfs belangen overëenstemde. Denemarken zelf moest de bedingen voorgeslagen hebben, welken het verlangen kon."

„ Bijäldien Denemarken vreesde, dat Frankryk deze schikking als eene daad van bestevende inschikkelijkheid beschouwen mogt, zou Z. M. eene genoegzame magt gezonden hebben, om, door allen wederstand vruchteloos te maken, zelfs in de oogen van Frankryk de overgave der Vloot te regtvaardigen. (8)"

„ Bijäldien Denemarken in de daad gereed geweest ware, om Frankrijks eisschen te weerstaan, en zijne onäfhankelijkheid te handhaven, zou Z. M. het met alle zijne land-, zijne zeemagt en zijne geldmiddelen ondersteund hebben. Eindelijk zou hij aan Denemarken deszelfs grondgebied in Europa, als ook het bezit en de vergrooting van deszelfs Koloniën, gegarandeerd hebben. (9)"

„ Z. M. is opregtelijk en innerlijk aangedaan, over de noodzakelijkheid, waarin hij geweest is, om de wapenen te bezigen tot uitvoering eener zaak, die voor de veiligheid zijner landen vereischt werd. De staat, de tegenwoordige omstandigheden der wereld, hebben deze maatregelen van *zelfbehoud* gevorderd: dit is eene waarheid, welke Z. M. betreurt, doch waarvoor hij in geenen deele verantwoordelijk is."

„ Langen tijd heeft Z. M. den ongelijken strijd gestreden van eene vergedrevene lankmoedigheid, tegen eene altoos werkzame geweldadigheid; doch die lankmoedigheid moet een eind hebben. Toen men openlijk uitkwam voor het reeds maar al te wel gelukt ontwerp, om de Staten van Europa aan eene en dezelfde overheersching te onderwerpen, en hen, of door vrees of door geweld, tegen het *Zee-regt* en het Staatkundig aanwezen van dat Koningrijk te coaliseeren, gevoelde Z. M. de noodzakelijkheid, om de uitvoering te voorkomen van een oogmerk, hetwelk niet nadeeliger voor zijne belangen is, dan voor de belangen van hen, die de werktuigen daarvan zijn moesten. (10)"

„ Het was tijd, dat de uitwerkselen van dien schrik, welken Frankryk aan alle de Natiën der wereld heeft ingeboezemd, een tegenwigt vonden in het gebruik der magt van Groot-Brittannië, en eener magt, geëvenredigd aan de grootte van het gevaar. (11)"

---

aller euveldaden ging volvoeren, was de Deensche Ambassadeur nog te Londen, alwaar men hem met betuigingen van het hoogst vertrouwen overlaadde. De Engelsche Ambassadeur was nog in Denemarken; hij herhaalde aldaar, uit naam van zijn Hof, het ijdel gezwets, waarmede het Kabinet van St. James nu reeds zes jaren lang alle de Hoven van Europa vervult: een gezwets, hetwelk altoos zoo noodlottig geweest is voor hen, die onvoorzigtig genoeg waren, om het gehoor te verleenen.

Indien Denemarken niet vol goede trouw geweest ware, indien het zich niet aan een blind vertrouwen had overgegeven, zou het zijne Batterijën van geschut voorzien, en zijne Armee nader bij Koppenhagen gebragt hebben. Als dan zouden de 25 duizend man, welken Engeland op de Seelandsche Kusten heeft uitgebraakt, in de Zee teruggeworpen zijn, even als de Engelsche troepen zulks geweest zijn te Quiberon, te Toulon, in Holland, te Rosetta, te Buënos-Ayres; zoo als zij het alom zullen worden, waar zij zich zullen durven vertoonen.

Het Kabinet van St. James verwijt Frankryk, dat het de bevolking van verscheide Natiën onder zijne Vanen verzameld heeft. Maar, wie heeft Frankryk 'er toegebragt, om de ontzagwekkende houding, welke het vertoont, aantenemen, en zijnen invloed op het Vaste Land uittebreiden? Het is de haat, het zijn de onöphoudelijke trekken van Engeland. Met welk regt durft men Frankryk verwijten, de uitgestrektheid zijner magt en de dapperheid zijner legers tegenövergesteld te hebben, tegen die gedurig herlevende arglistigheden, en tegen de pogingen der ongelukkige Vorsten, die, door Engelands goud verleid, zich op Frankryk wierpen om het te verscheuren? Het Engelsch Gouvernement bedreigt de wereld met het vreeslijk schouwspel van een altoosdurenden Oorlog...... Wel nu, Frankryk zou daar door nog grooter worden. Van het oogenblik af aan, dat het zeker zijn zal, dat het grondbeginsel van een altoosdurenden Oorlog te Londen aangenomen is, zullen 'er op het Vaste Land geene neutrale Mogendheden meer zijn; zij zullen allen hare Ambassadeurs terug roepen; zij zullen allen de Engelsche Ambassadeurs verdrijven; zij zullen hen uit haren boezem verjagen, even als de Politie de gifmengers verjaagt. Dit gedrag zal haar door hunne eer en belang tevens worden voorgeschreven; zij zullen hare volken niet willen blootstellen aan de gevaren, die elke Mogendheid dreigen, welke kwalijk beraden genoeg is, om banden met Engeland te behouden. De geschiedenis toont reeds door treffende voorbeelden genoeg, dat het oogenblik, waaröp een Vorst met dat trouwloos Gouvernement in verbond treedt, slechts eene korte wijl dat zijner onttrooning voorafgaat.

(7) Het staat aan de Inwoneren van Hamburg te zeggen, wanneer de Fransche Armee binnen hunne muren gekomen is; het staat den ongelukkigen Inwoneren van Lubeck, den tijd te herinneren, toen hun grondgebied door de Pruissen geschonden werd. Een jaar lang waren 30 000 Franschen in de Hanzee-Steden, zonder dat Holstein, het Eiland Seeland, of de Deensche Vloot, ter beschikking van Frankryk stonden.

(8) In deze redenering is een gebrek aan zin en overweging, dat bij elken regel doorstraalt. Indien de Deensche Natie hare eer zoo verre, aan had kunnen vergeten, dat zij vrijwillig hare wapenen had overgeleverd, zou Frankryk alsdan geaarzeld hebben, om Denemarkens grondgebied te bemagtigen? En wanneer het jaargetijde der vorst Seeland van de middelen zijner natuurlijke verdediging beroofd had, wie zou als dan Koppenhagen belet hebben, in de magt van Frankryk te vallen? Dus zou dan het Engelsch Ministerie, verblind genoeg, om eene onderneming te doen, waarbij het niets anders winnen kan dan eenige rompen van Schepen, aan Frankryk, in de oogen van geheel Europa, eene wettige reden gegeven hebben, om zich van den Sond en van de Deensche Staten meester te maken.

Wat betreft; de Krijgsmagt, welke Engeland afgezonden zou hebben, om Denemarken te land te verdedigen, indien het al dit eerste voorbeeld van dadelijk eenen Bondgenoot verleende hulp gegeven had, weet men hoeveel 'er op de Engelsche troepen te rekenen zij. Indien zij op het Vaste Land voet aan wal te durfden zetten, zou hunne aankomst aldaar niet anders te weeg brengen dan vreugde onder de troepen, die hen bestrijden moesten, en zij zouden 'er niet lang verblijven.

(9) Het Kabinet van S. James durft nog van garantie spreken. Welke Mogendheid op het Vaste Land is 'er toch, die, deze noodlottige garantie aangenomen hebbende, door haar niet alles verloren heeft? Behoeft men hier den optel te doen der Souvereinen, die voor altoos hun Staats-aanwezen hebben zien verdwijnen, om dat zij aan de trouw, aan de garantie van Engeland geloof gegeven hebben? Met welk regt kan het Engelsch Gouvernement voortaan verwachten, vertrouwen te zullen inboezemen, of Vorsten te vinden, die als nog op deszelfs garantie bouwen. Welke garantie kan eene Mogendheid leveren, wier staatkunde niet minder geschandvlekt is dan hare wapenen?

Indien Engeland naijverig geweest was, om, ten behoeve van deszelfs Bondgenooten, ten behoeve der Vorsten, wier Kroonen het in gevaar gebragt had, blijken van iever te geven, moesten die 25,000 man, welken het Britsche Ministerie met zoo veel snelheid naar Koppenhagen gezonden heeft, te Dantzig, te Stralsond, of aan den mond van den Weser geland zijn, en aldaar gepoogd hebben eene afwending te bewerken. Men verwachtte zulks, want men kon aan zoo veel kwade trouw nog geen geloof geven. Vijftig duizend Engelschen zouden voor zeker niet lang op de Elbe, op de Weser, op den Wixel gedrukt hebben. De grond van het Vaste Land zou van verontwaardiging onder hunne schreden gesidderd hebben; maar de onderneming zou roemrijk geweest zijn, en Engeland zou ten minsten eenmaal zich getrouw aan zijne beloften getoond hebben.

(10) Van welk *Zeeregt* wil men hier spreken? Van het *Zeeregt* hetwelk Engeland zich heeft aangematigd, of van het *Zeeregt*, hetwelk allen Volken gemeen is? Frankryk voert voor het tweede tegen het eerste de wapenen. Maar, zoo de geschiedenis der vier Coalitiën geleerd heeft, dat zij altoos ten voordeele van Frankryk zijn uitgevallen, was het dan verstandig van Engeland Frankryks invloed nog met Denemarkens krachten te vermeerderen? Was het wijs, aan de regtmatigheid onzer zaak, een nieuwen luister bijtezetten? Was het, nu Engeland noodig had, om de gemoederen, die door het beledigend gebruik van deszelfs *Zeeregt* verbitterd zijn, te verzoenen, nu het de behoefte gevoelde, om door matiging eenige Mogendheden bij een stelsel te behouden, het geen niet krijgig voor deszelfs belangen ware; dat het de onäfhankelijkheid aller Souvereinen bedreigen, het Vaste Land door een bloedig treurspel verschrikken, en eenige Staten in zijnen val moest trachten mede te slepen? Het zou Denemarken in het verderf gestort hebben, indien dat Land voor de vrees geweken ware. Op dezelfde wijze zal het den ondergang van Portugal bewerken, en het Huis van Bragança, indien het gemeene zaak met Engeland maakt, zal opgehouden hebben te regeren.

Men kan, niet zonder een glimlach van mededogen, de Engelsche Ministers uitkomsten, aan de grootte van hun gevaar geëvenredigd, zien verwachten van eene onderneming, die dat gevaar honderd maal grooter maakt, die uit een aardrijkskundig oogpunt beschouwd, aan Frankryk nieuwe voordeelige standplaatsen verleent, die in staatkunde en krijgs zaken deszelfs invloed vermeerdert, die Rusland moet overhalen om de Engelschen niet langer te sparen, die het uit den staat, waarin een bloot Vrede-Traktaat het geplaatst had, met geweld opdrijft, om eene gemeene zaak met Frankryk te maken, die door geheel Europa de kreet der haat weergalmen doet tegen dat Volk van Zeeroovers, tegen dat Gouvernement zonder eerlijkheid, dat met even zoo veel schaamteloosheid voor het onregt uitkomt, als de dwingeland der zeven bergen. En het is door zulke bewijsredenen, dat de Ministers de Engelsche natie hoopen te overtuigen, die zoo fiere natie, welke ieder hunner daden aan de verachting van Europa overgeeft!

(11) Deze laatste paragraaph bewijst, niet minder dan geheel de overige verklaring, dat eene onzinnige dolheid zich van den Britschen Raad heeft meester gemaakt.

Denemarken kan met Engeland geen Vrede meer maken; het maakt thans, en zal voortaan altoos eene gemeene zaak met het Vaste Land maken.

Of de Engelschen zullen nog eenigen tijd in Seeland blijven; als dan zal hunne Vloot met geweld van daar verjaagd worden, en 20,000 krijgsgevangenen zullen het verlies van ettelijke geroofde schepen, en van een uitgeplunderd Arsenaal genoeg vergoeden; of zij zullen lafhartig de vlugt nemen; alsdan zal de Sond, Tonningen en Noorwegen, voor hen altoos gesloten zijn; en deze onmisbare uitkomst zal een nieuw bewijs van deze onbetwistbare waarheid worden, dat, het geen onregtmatig is nimmer voordeelig voor eene Natie worden kan.

Te vergeefs zoekt men, niet eene verontschuldiging, maar een voorwendsel, voor Engelands aanslag tegen Denemarken, in deze verklaring, die zelve een nieuwe hoon is, die aan Europa wordt aangedaan. De Ministers des Konings van Engeland, ongeduldig om eene onderneming te doen, die den onrustigen geest hunner Natie mogt bezig houden, zijn blijde geweest 'er eene te vinden, die noch dapperheid, noch bekwaamheid, noch genie vorderde: zij hebben voor Europa's toestand de oogen gesloten, het karakter van den Kroonprins miskend, slechts gehoor gegeven aan hunne hartstochten. Wee het land, waar het alleen aan onkunde, onvoorzigtigheid en haat, geöorloofd is hunne stem in den Raad te doen hooren!

Al wat in Engeland voorvalt toont de voordeelen van eene gematigde éénhoofdige Regering, boven die van weinige aanzienlijken. Een Monarch kent barmhertigheid, en onder welk eenen Voorganger zijn de Ministers regtvaardig en verlicht. Eene Olijgarchie, daarëntegen, beschouwt noch de belangen van het Vaderland, noch de regten der menschlijkheid, noch de voorschriften der billijkheid. Gelukkig Engeland, wanneer het éénmaal eene Monarchie zal worden! Wij drukken ons op deze wijze uit, om dat dat Rijk, beroofd van zijnen Monarch, die sints lang onder de gebreken van den ouderdom gebukt gaat, zijne eerste Overheid ontbeert. De geschiedenis leert ons, dat wanneer een Staat zijne laatste overhelling tot Olijgarchie genomen heeft, hij het naast bij zijnen val is. Welke middelen tot behoud blijven aan Engeland over? Zal het die vinden in het Parlement, dat men naar willekeur omkoopt, uitstelt en ontbindt? Zal het die vinden in dien Club van Ministers, waarin de Voorzitters-Stoel bekleed wordt door dien Lord *Melville*, wiens wanbestuur en dieftallen

„ Niettegenstaande de Oorlogsverklaring, door het Deensch Gouvernement gedaan, blijft het aan Denemarken om te beslissen, of de Oorlog tusschen beide de Naties zal voortduren. Z. M. biedt als nog eene minnelijke schikking aan: hij wenscht vurig den degen, dien hij met zoo veel weerzin getrokken heeft, weder in de schede te steken: hij is gereed om aan Denemarken en aan de wereld te bewijzen, dat hij eenigtijd ten doel gehad hebbende, om de rust zijner eigene landen te verzekeren, geen ander oogmerk, geen ontwerp van vergrooting of eenig ander voordeel, hem doen wenschen den Oorlog voorttezetten, langer dan de noodzakelijkheid, welke dien heeft voortgebragt."

---

nog onlangs bij zijn land en bij Europa werden aangeklaagd? Wanneer deze Club van Oligarchen zien zal, dat het noodlot moede is hen te verdragen, en dat 's Volks geduld ten einde loopt, zullen zij niets meer zien dan hunne eigene gevaren, en de redding van den Staat aan andere handen overlaten. Een Monarch scheidt niet aldus zijne belangen van die des Vaderlands. Met hetzelve redt hij zich, en met hetzelve gaat hij ten onder.

PUBLIEKE FONDSEN.

Den 4den November waren, op de Beurs van Parys, de prijzen der publieke Fondsen als volgt: 5 pCts. Geconsol., jouiss. van 22 Sept. 1807, 85 fr. 30 c. *Idem*, jouiss. van 22 Maart 1808, 82 fr. 60 c. Aktiën van de Bank, met verdubbeling, 1322 fr. 50 c. *Idem*, zonder verdubbeling, 0 fr. 0 c.

BEVOLKING, GEBOORTE- EN STERF-BERIGTEN.

De Heer *de Puysegur*, Oud-Luitenant-Generaal en Minister van Oorlog onder het voormalig Fransche Bestuur, is op zijn Landgoed, Rafsteins, in het Departement du Tarn, in den ouderdom van 81 jaren, overleden.

In eene thans uitgekomene Beschrijving van Weenen wordt de tegenwoordige bevolking dier Hoofdstad op 260,000 zielen begroot.

THEATRE FRANÇAIS de la HAYE.

LES COMÉDIENS ORDINAIRES DU ROI donneront après-demain, Jeudi, le 12 *Novembre*, *DÉMOCRITE AMOUREUX*, *Comédie en cinq Actes et en Vers*, *de* Régnard; *suivie de LA GAGEURE IMPRÉVUE*, *Comédie en un Acte et en Prose*, *de* Sédaine.

MINISTERIE van FINANTIEN.

*** *De Land-Drost in het Departement Gelderland* zal, op de hierna bepaalde dagen en plaatsen, ten zijnen overstaan, doen inzetten de navolgende Domeingoederen, waarvan de namen, grootte en jaarlijksche pachtprijs, bij de Verkoop-Billetten, zullen worden opgegeven, als:

Op Zaturdag, den 14 November 1807, des voormiddags ten 11 uren, op het Locaal van Finantiën van welgemelden Land-Drost, binnen Arnhem, onder het Rentambt van Veluwe, en wel onder Oosterbeek: 7 onderscheidene Perceelen Akkermaals Bosschen, waaronder mede Dennen- en Beuken Plantsoen en Heideveld, 3 Perceelen, deels Bouwland en Akkermaals Bosch, en een Perceel, bestaande in Huis, Bakhuis, enz., benevens Bouwland en Houtgewassen, door den Boschwaarder bewoond wordende.

Op Donderdag, den 19 November 1807, des voormiddags ten 10 uren, binnen Zutphen, ter voormalige Kamers van Finantiën aldaar, onder het Landrentambt van Zutphen; de Glimbroeksche, Hierkaler, Lamslagtsche en Vogelbeeksche Thiendens, bestaande in vier Blokken, onder Steenderen en Baak, en onder het Rentambt van den Schuilenburg; het Erve Bievink, onder Zilvolde: de Katerstede Halmus, of Watertap, onder Doetinchem; de Scharpsweide, mede aldaar gesitueerd; het Erve Ailsbergen, onder Didam; het Erve Linsinghof, onder Gendringen; en het Erve Topenbroek en Schutters-Steedje onder Zilvolde; mitsgaders de zoogenoemde Ettensche en Ziekesche Thiendens, twee onderscheidene Blokken, onder Etten.

Zullende respectievelijk de Toeslagen, veertien dagen na den Inzaat, ter zelver uren en plaatsen geschieden, en de Condities van Verkooping, acht dagen vóór den Inzaat, kunnen gelezen worden ter Secretarie van Finantiën van den Land-Drost, te *Arnhem* voornoemd, en bij de respectieve Rentmeesters van voorschreven Rentambten.

*** Mr. *Antoni Jan van Mansvelt*, *Rentmeester-Generaal der Nationale Domeinen*, *in het Departement Lande van Utrecht*, zal, ingevolge autorisatie van den Heere Land-Drost in hetzelve Departement, vermogens qualificatie van Zijne Excellentie den Minister van Finantiën van Zijne Majesteit den Koning van Holland, op Zaturdag den 28 November 1807 des voornoens ten 11 uren, op 's Lands Kamere binnen Utrecht, publiek opveilen en verkoopen: Een Huisje en Erve, met een Akkertje, groot 12 à 14 Roeden, gelegen onder den Geregte van Woerden; wijders, den Thiend onder den Geregte van Heemsteden, in één Perceel; de krijtende Thiend uit eene Hofstede, onder den Geregte van Bunnik; drie Perceelen Thienden, gelegen onder den Geregte van de Lageweide; acht Perceelen Thienden, gelegen onder den Geregte van Zoest; drie Perceelen Thienden, gelegen onder den Geregte van Hamersfeld; acht Perceelen Thienden, gelegen onder den Geregte van 't Hogeland en Emiclaar; negen Perceelen Thienden, gelegen onder den Geregte van Oosterbroek en de Bilt; een Perceel Thiend, gelegen onder den Geregte van Zeyst; een Perceel Thiend, gelegen onder den Geregte van Nederhembroek; vier Perceelen Thienden, gelegen onder den Geregte van Leersum; een Perceel Thiend, gelegen onder den Geregte van Cothen; en een Perceel Tiend, gelegen onder den Geregte van Werkhoven; alles breeder bij geaffigeerde Billetten gespecificeerd en omschreven. Nadere onderrigtingen deswege zijn te bekomen ten Kantore van bovengenoemden Rentmeester-Generaal, op de Maria-Plaats, te Utrecht, des Woensdags en Zaturdags, 's morgens van 9 tot 11 uren, en alwaar ook de Condities van Verkoop, mitsgaders de Memorien van de strekking, ligging en belending der Thienden ter bezigtiging zullen voorliggen.

MINISTERIE van BINNENLANDSCHE ZAKEN.

*** *De Minister van Zijne Majesteit den Koning van Holland, tot de Binnenlandsche Zaken*, als daartoe door Hoogstdenzelven speciaal gelast, brengt bij deze ter kennisse van het publiek, dat Zijne Majesteit heeft geapprobeerd een aan Hoogstdezelve ingediend Generaal Ontwerp tot Herbouwing van de vernielde Wijk der Stad Leyden, en aan de vervaardigers van hetzelve, de Heeren *Westenhout*, *Thibault* en *van der Hart*, den uitgeloofden prijs van *f* 1000, heeft toegewezen.

Den Haag, den 7 November 1807. WENCKEBACH.

*** *De Commissie van Onderwijs, voor het Departement Brabant*, buitengewoon vergaderende, Dingsdag den 17 November eerstkomenden 's morgens ten 10 uren in het Departementaal Hôtel in den Bosch, noodigt bij deze alle belanghebbenden uit, om Zich van deze gelegenheid tot het afleggen van examen te bedienen. V. D. NOORDAA.

MINISTERIE van OORLOG.

*** *De Commies van 's Lands Magazijnen van Oorlog te Goeverden*, als daartoe door Decreet van Zijne Excellentie den Minister van Oorlog van Zijne Majesteit den Koning van Holland, van den 10 October ll., No. 27, geautoriteerd, gedenkt, op Maandag den 23 dezer maand November en volgende dagen, door den Commissaris-Rapporteur bij de Krijgsraden in dit Distrikt, ten overstaan van twee Leden uit het Gemeente-Bestuur dezer Stad, in het openbaar, aan de meestbiedenden, voor comptant geld, te doen verkoopen de hier navolgende Goederen, als:

45032 Ponden Scheeps-Beschuit;
3000 Ponden Rijst;
2200 Ponden Kaarsen;
3200 Ponden Boter;
2045 Ponden Kaas;
500 Ponden Tabak;
18259 Ponden Gezouten Vleesch;
6400 Korte Pijpen;
99 Ankers Genever;
44 Ankers Wijn-Azijn;
25 Ankers Wijn;
3 Ankers Brandewijn;
26 Tonnen Bier;
3 Aamen Raap-Olij;
120,000 Turven;

Omtrent welke Goederen, drie dagen vóór den Verkoopdag, door den Commies voornoemd aan de genen, die zulks mogten verlangen, aanwijzing en nader onderrigt zal gegeven worden.

*** De *Gebroeders van Cleef*, Boekverkoopers van den Koning en de Koninklijke Bibliotheek in den Haag, hebben, op last van Zijne Excellentie den Minister van Oorlog, Gedrukt:

I. *Naamregister der Officieren van de Koninklijke Hollandsche Armee*, over het Jaar 1807; 12°.

II. *Reglement op den Inwendigen Dienst, de Politie en de Krijgstucht voor de Infanterie*; Fransch en Hollandsch; gr. 8°.

III. *Bijzonder Onderwijs in de Handgreepen te Paard, zoo als dezelve bij de Keizerlijke Leerschool te Versailles onderwezen worden*; Fransch en Hollandsch; gr. 8°.

Bij dezelven is mede te bekomen: *Dagelijksch Handboek voor de Onder-Officieren en Soldaten*; Fransch en Hollandsch; kl. 8°.; als ook alle de *Fransche Militaire*, *zoo Exercitie als Administratie-Reglementen*; waarvan de voornaamste successievelijk met eene Hollandsche Vertaling het licht zullen zien.

MINISTERIE van JUSTITIE en POLITIE.

*** *Schout en Schepenen van Oud Beierland* goedgevonden hebbende, omme de Commissie, als Curators, over de Personen en Goederen van *Leendert Arendz. Schilperoord* en *Aaltje den Hartingh*, Echtelieden, wonende te Oud-Beierland, in dato den 19 September en 9 October ll., verstrekt op *Paulus den Hartigh*, wonende onder Klaaswaal, *Arie den Hartigh*, wonende onder de Rietelluis, *Cornelis Govertz. Schilperoord* en *Jacobus Goudswaard*, beide, wonende te Oud-Beierland; uit hoofde van desobedientie aan dezen Geregte, intetrekken en buiten effekt te stellen, brengen zulks, bij deze, ter kennisse van een iegelijk, te gelijk met advertentie, dat, in plaatse van voorn. vier personen, tot Curators over de Personen en Goederen van voorsz. Echtelieden, bij dezen Geregte zijn benoemd en Gecommitteerd de Personen van *Samuel Hannik*, Schout, en *Adriaan van der Geer Az.*, Secretaris van Oud-Beierland; met last aan een iegelijk, wien zulks aangaat, om laatstgemelde Personen, alleen, in die qualiteit te erkennen.

Actum Oud-Beierland, den 27 October 1807. *In kennisse van mij*, A. VAN DER GEER Az., *Secretaris.*

*** Alzoo de persoon van *Arnoldus Middelhotter* zich, op den 18 October 1807, op eene clandestine wijze, uit het Roomsch-Catholieke Weeshuis der Stad Campen heeft geabsenteerd; zoo wordt dezelve door den Magistraat van gemelde Stad aangemaand, om zich ten spoedigste wederom in dat Huis te begeven, en die genen, welke van zijn tegenwoordig verblijf kennis dragen, verzocht, daarvan den Magistraat voorschreven te informeeren.

Campen, den 2 November 1807. *Ter Ordonnantie*, F. RAMBONNET, *Secretaris.*

JUDICATURE over de Middelen te Water en te Lande.

*** De ondergeteekende, *Substituut-Fiskaal der Middelen te Lande*, *Ressort den Bosch en Eindhoven*, notificeert bij deze, dat de volgende goederen zijn aangehaald, zonder dat de eigenaars daarvan voor als nog bekend zijn, te weten:

1°. Vier quart tonnen Zeep en een Hand-wagen, den 13 Meij 1807, waarvan de vervoerders zich weg begaven.

2°. Zes Ankers Jenever, houdende één 19, drie 16 en twee 17 Stopen, en allen 8 graden, den 16 October 1807 gevonden in een Zand-Schuit, waarvan de Schipper vlugtte.

3°. Eene quantiteit Jenever, in twee Fusten, den 17 October 1807 de Orthen-Poort binnen gekomen, vergezeld met een binnenlandsch paspoort voor twee Oxhoofden, gegeven den 11 October 1807, te Culemborg vóór acht dagen, benevens de Kar en Paard.

4°. Een gevlogte Tene-Korf, met een dekfel, van binnen met blik bekleed, gevuld met 5 Stopen Jenever van acht graden, allen in den Bosch aangehaald.

5°. Een zak Rogge, den 20 November 1806 aangehouden.

6°. Eene Kar en Paard, waarop wat Zout, Grut enz., den 3 Julij 1807 aangehaald.

7°. Een Vaatje Jenever, den 17 Julij 1807 aangehaald; allen te Tilburg aangehaald, en eindelijk

8°. Twee quart tonnen Zeep, den 21 September 1807 te Sittard aangehaald, in twee zakken, welken de personen wegwierpen.

En worden met dien, alle ende een iegelijk, welke op de voorsz. goederen, of het provenu van dien, als mede op de Karren Paarden en Handwagens voormeld, regt mogten pretendeeren, opgeroepen, om zich binnen drie weken bekend te maken, op peine en ten effekte, als bij Artikel 49 der Manier van Procedeeren voor de Middelen te Lande is bepaald.

A. VAN HANSWYK.

BIJ HET BUREAU DER KONINKLIJKE COURANT, in den Haag.